HENKÄYKSIÄ

Mariia Kulkealkorpi

WILDBLOOM

Henkäyksiä

Henkäyksiä

Mariia Kukkakorpi

WILDBLOOM

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

@ 2026 Mariia Kukkakorpi
3. tarkistettu painos
1. painos 2015

Kansi: Katarina Naskovski
Kustantaja: Wildbloom
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN 978-952-19527-3-9 (pehmeäkantinen)
ISBN 978-952-19527-4-6 (EPUB)

Uusille aluille; aina voi yrittää uudestaan.

Lähteminen on vaikeaa,
palaaminen vaikeampaa.
Vaikeinta on jäädä paikoilleen.

LUKU 1

Kenenkään ei tulisi herätä sunnuntaiaamuna untuvapeitteen alta ennen kello kuutta avaamaan ovea, jonka takana seisoo itkevä humaltunut mies. Ella seisoo osittain avaamansa oven takana, kuin piilossa, ja yrittää keksiä miten pääsisi tilanteesta eroon vähin vaivoin. Mies puhuu ranskaa vahvalla pariisilaisella aksentilla, mutta äänteet kuulostavat pieniltä ja hajoavat ennen kuin mies saa sanat lauseiksi. Ilmassa haisee epätoivo, yrittäminen sekä pistävä kainalohiki.

Hetken keskeyttää ulko-oven avaus pohjakerroksessa. Tulijan askeleet kaikuvat painavina portaissa ja katoavat omaan asuntoonsa hiljaisina, haluamatta keskeyttää mitään kahden ihmisen välillä. Läpiveto koskettaa Ellan pohkeita ja saa keittiön ikkunan heilumaan kiinnityksessään ennen kuin raivokas ilma tyyntyy rappukäytävässä ulko-oven sulkeuduttua.

– Anteeksi, että tulen näin aikaisin, mutta… mutta en voi olla ilman…

Sinua suhisee pois.

Oscar katsoo kaikkialle muualle paitsi Ellaan, kengät saavat monta katsetta. Miehen ääni värisee ja pettää ennen kuin viesti pääsee huulille. Hän pyyhkii kämmeniään reisiin, housut ovat maalitahroja täynnä ja pussittavat löysästi polvien kohdalta. Vuorovaikutus katoaa metrin sisällä, eikä Ella yritäkään luoda yhteyttä mieheen edessään. Ainoa yhteys, jonka hän näkee, on Oscarin kulmakarvoissa; ne ovat kasvaneet keskeltä yhteen.

On sunnuntai, viikon viimeinen päivä ja erään tarinan loppu. Isoäidin luvut päättyvät hyvästeihin, mutta tarina pysyy muistoissa iäti. Vaikka päivä ei ole vielä muuttunut kunnolla yöstä aamuksi, Ella on ollut hereillä tovin. Jos totta puhutaan, hän ei ole juuri edellisyönä nukkunut, vaan ainoastaan odottanut hetkeä, jolloin on sopivaa herätä. Ella päästi päivän alkamaan aikaisin verhojen välistä, laittoi uunin päälle ja valmisti kahvinkeittimen odottamaan uunituoreita sämpylöitä. Puhdas aamu ja sen rauhallisuus lipui sormien välistä pyytämättä ja karkasi nieluun, jonne myös ääni jäi. Ovikellon laiha varoitus ei estänyt Ellaa avaamasta ovea, vaikka sanomalehtikään ei olisi vielä haettavissa alakerrasta.

Prosenteilla terästetty henkäys yrittää kynnyksen yli.

– Sinun täytyy antaa anteeksi.

Oscarilla on sama takki päällään, jonka he yhdessä ostivat. Sen pinta hylkii vettä, likaa ja tuulta, se on kuin kilpi maailmaa vastaan. Se oli liian kallis, he tiesivät sen molemmat. Oscar sanoi pitävänsä takkia ainoastaan erityistilaisuuksissa, mutta ei käyttänyt sitä koskaan. Myyjä viikkasi takin muovipussiin ja Oscar sitoi pussinsuun tiukasti kiinni.

Oscar laittaa kätensä ovenkarmille ja yrittää sisään.

– Oscar, mene pois, Ella sanoo ja peittää oviaukon, jotta mies ei pääse eteiseen.

Ella haluaisi sanoa ääneen paljon muutakin. Hän haluaisi satuttaa mahdollisimman paljon ja tehdä suurta tuhoa, mutta hän pysyy vaiti. Sanat eivät muodostu, aivan kuin pieni otus roikkuisi Ellan kitakielekkeessä. Tänään hän ei halua riidellä eikä ainakaan kutsua Oscaria sisälle asuntoonsa pilaamaan lisää lopun alkua. Hän ei halua sanoa mitään, sillä suusta ulos tulevat sanat ovat lopulliset ja tuntuvat painavilta. Oscar ei jaksaisi kannatella niitä yksin. Silti Ella ei voi olla vilkaisematta, kuinka aidolta Oscarin reaktio vaikuttaa. Hän haluaisi antaa anteeksi.

– Sinun täytyy! Oscar kajauttaa ja ääni palaa välittömästi takaisin rappukäytävän seinistä pyörteinä.

Etäisyys kasvaa fyysisesti, kun Ella ottaa askeleen taaksepäin ja kasvattaa henkistä etäisyyttä kilometreillä. Hän yrittää kuvitella ääniaallot ja miettiä, miltä tuntuisi koskettaa niitä. Oscar nostaa äkisti katseensa ja miehen suoruus yllättää. Ella heijastuu Oscarin silmistä sumuisena ja hän säikähtää itseään. Vaikka miehen tuijotus on läpitunkevaa kuin virkkuukoukku, ei hänellä ole enää mitään annettavaa. Hän katsoo yhä Ellaan, vaikka Ella kääntää katseensa pois.

– Oscar, sinun ei pitäisi olla täällä, Ella sanoo.

Ellan mielessä pyörivät kaikki mahdolliset tilanteet; mitä tapahtuisi jos hän antaisi anteeksi, raivoaisi sanoin ja nyrkein tai olisi kuin mitään ei olisi tapahtunut. Häntä hykerryttää ajatus aggressiivisesta lähestymistavasta.

– Ella, sinun täytyy antaa minulle anteeksi. Olen pahoillani. Ella, katso minua. Katso minua silmiin ja sano, puhunko totta. Kulta, anna minulle anteeksi.

Kulta! Ella tuntee olevansa arvotonta romumetallia. Hän pysyy kannassaan olla antamatta Oscarille anteeksi ja vilkaisee miestä päättäväisesti kuin sinetöidäkseen luvun elämästään. Oscar lukee väistämättömän päätöksen Ellan tyyniltä kasvoilta ja on purskahtamaisillaan itkuun. Tilanne huvittaa Ellaa, sillä hän luuli aina seurustelevansa miehen kanssa. Miehen, joka kestää kovemmankin kivipesun täysillä linkouksilla ja syö perunat kuorineen. Kun miestä vähän naarmuttaa, lähtevät foliot päältä.

– Anna minun edes nähdä hänet. Haluan nähdä hänet! haavanlehtenä tärisevä Oscar vaikeroi sisäänpäin.

Oscar polvistuu maahan ja varoo astumasta kynnyksen yli, joka on kuin puolueeton kaistale maata kahden valtion välillä. Ella katsoo miestä maassa, mies on polvillaan ja rukoilee. Ei hän olisi koskaan uskonut olevansa tässä asemassa.

– Sinun täytyy antaa minulle anteeksi, Oscar ulisee, – minulla ei ole enää mitään muuta.

Keittiön ikkunasta pyyhkäisee tuulenvire, joka kiiruhtaa keittiöstä olohuoneeseen ja olohuoneen kautta eteiseen. Tuuli työntää ovea kiinni, mikä antaa Ellalle rohkeutta sulkea oven ja jättää

Oscar rappukäytävään. Ovi loksahtaa kiinni äänettömästi. Oven läpi kuuluu eläimellistä piipitystä, mutta sisäovi sulkee äänet rappuun. Satunnaiset nyrkiniskut rämistävät ovea ja saavat ovikellon kilahtamaan. Pian äänet kaikkoavat hissiin, jonka ovet kolahtavat vastakkain kuuluvasti. Hissin hiljainen humina ottaa äänettömyyden vastaan lempeänä. Ella seisoo liikkumattomana niin kauan, että kuulee ulko-oven avautuvan ja lyövän lukkoon.

– Olisit miettinyt sitä aikaisemmin, Ella kuiskaa ovelle.

LUKU 2

Ella tuijottaa valkoista ovea, ovi tuijottaa valkoisenaan takaisin. Hiljaisuus palaa kaksioon, mutta aamu ei jatku sellaisena kuin se alkoi. Hetki hävisi toisaalle ja muuntui mahdottomaksi. Ella yrittää päästä rauhalliseen olotilaan, joka hänellä oli ennen ovikellon soimista, mutta levottomuus ja ontto olo saavat hänet kokemaan enemmän syyllisyyttä.

Eteinen odottaa häntä siirtyväksi huoneistoon, jossa vallitsee kaaos. Ella palaa pahvilaatikoiden reunustamaa polkua pitkin keittiöön. Eteisen matto on rullattuna pahvilaatikon päällä, jossa lukee ”untuvaiset”. Päätyseinällä roikkuvan kehystetyn neliapilan sakara on irtoamassa. Apilan värit ovat haalenneet mitättömiksi ja aika on saanut apilan siirtymään kehysten sisällä vinoon. Ella ei muista, onko kehystetty apila hänen vai Oscarin, mutta taulu joutaa muuton yhteydessä roskalavalle, sillä apilan onni on jo loppuun käytetty.

Auringon laiska valo kuultaa olohuoneen verhojen läpi, kun aamu pyrkii ikkunoista sisään. Tuuletusikkuna heiluu tuulen tahdissa nykivän rytmikkäästi aivan kuin odottaen lähtölupaa. Ilma on kuin *Airwaves*-purukumi, viileää ja raikasta, mikä tuntuu keuhkoissa asti. Verhot kirkaisevat yhdellä riuhtaisulla ja luistavat sivuun.

Keittiön ikkunasta näki ennen koko maailman, nyt näköala on kutistunut yhteen pihaan ja kaukaisuudessa siintävään muuntajaan. Kahvinkeitin yskii höyryä ja tummapaahto leviää huo-

neistoon. Uunissa paistuvat sämpylät ja korvapuustit vieri vieressä. Ella leikkaa vihanneksista kuvioita ja asettelee ne lautasen reunalle. Puukahvainen veitsi leikkaa rytmissä, astiat kilisevät, juustohöylää venytetään ja se päästää kumean sävelen. Jääkaapin ja seinän välissä oleva pahvilaatikkotorni estää Ellaa saamasta jääkaapinovea kunnolla auki. Ylimmän pahvilaatikon päällä lukee ”SÄRKYVÄÄ, kanna varovasti”.

Viileä ilma saa sormet tarrautumaan tiukemmin kahvikupin kylkeen, tuuli sulkee itse ikkunan perässään. Ilmasta ei voisi mitenkään päätellä, että on kesäkuu. Sää on jäänyt talven melankoliaan eikä osaa jatkaa lämpöisiin tunnelmiin. Ellan lämpöpatterit ovat yhä päällä, mutta hän ei aio maksaa kesäkuun laskua, sillä lasku on Oscarin nimissä, ja hän muuttaisi pian muulle muutenkin.

Isoäidin kehystämätön paperikuva nojaa sokeriastiaan. Isoäiti hymyilee kuvassa maltillisesti mutta saa silti aikaan poskille syvät hymykuopat. Kuva on aina ollut Ellan mukana, silloinkin, kun isoäiti asui vain muutaman korttelin päässä Pariisissa. Ella peri tältä latvoista kihartuvat hiukset, vahvat kynnet sekä kalliin maun, mitä tulee kauniisiin vaatteisiin ja kodin sisustukseen. Hän olisi sen sijaan halunnut saada myös isoäidin rauhallisuuden, tarmokkuuden ja kapeat pohkeet. Kun Ella lusikoi sokeria kahviinsa, isoäidin kuva luisuu pöydälle. Ennen kuin kuva tahriintuu huolimattomuudesta, Ella asettaa kuvan jääkaapin päälle tarjouskeksipaketti tukenaan. Hän ei edes pidä pahvisista kekseistä, mutta ostaa niitä aina, kun ne ovat tarjouksessa. Ostamisesta on tullut tapa, jota hän ei halua katkaista.

Sänky narisee. Ella kuulee, kun peitto heitetään jalkopäähän, jalat painautuvat lattiaan ja sänky narahtaa uudelleen. Painavat askeleet suuntaavat vessaan, hetken päästä vesi virtaa putkissa. Hiipivä tiikeri tömistelee norsun lailla ja yrittää yllättää saaliin. Ella teeskentelee, ettei ole huomannut häntä.

– Kuinka sä nukuit? kysyy hän, jonka nimeä Ella ei muista, juuri sellaisella ranskalla, joka kuulostaa kurkkuäänteiltä ja laululta saamaan aikaan, yhtä eksoottiselta kuin pariisilaisissa tai-

de-elokuvissa ja samaan aikaan yhtä rennon vilpittömältä ja välinpitämättömältä. Silloin Ella muistaa, miksi juuri tämä mies päätyi hänen luokseen ravintolan baaritiskiltä nojailemasta.

– Hyvin.

Valkoiset kalsarit menevät kahvipannulle ja kaatavat isoäidin entiseen teemukiin mustaa kahvia. Kahvi virtaa kurkusta alas. Ella voi kuvitella, kuinka isoäidin aforismimukin sisäpintaan piinttyy ruskeat vanat.

– Oliko joku ovella äsken? Oveen hakkaaminen kuulosti aggressiiviselta.

Mies ei kuitenkaan tullut katsomaan eteiseen vaan kuulosteli mieluummin tilannetta etäältä, lämpöiseen untuvapeitteeseen kääriytyneenä.

– Joku kerjäläinen vain halusi rahaa, Ella sanoo ja puhuu lyhyitä lauseita, jotta suomalainen aksentti ei korostuisi liikaa hänen puheessaan.

Mies nyökkää vakavana.

– Ne on nykyään joka puolella. Niitä tulee idästä. Ne on helvetin aggressiivisii, yks hakkas kerran frendin frendin viinipullon takii, mies sanoo ja pudistelee päätään, – pitää olla varovainen. Etenkin ku sä oot nainen.

Sana 'nainen' särähtää negatiivisesti Ellan korvaan. Mitä tuollainen ulkonäöstään kiinnostunut mies tietäisi mistään mitään? Etenkään siitä, mitä on olla nainen. Ella hörppää kahvia. Ei hän oikeastaan pidä kahvinkaan mausta, hän juo sitä, koska muutkin juovat.

Pienestä makuuhuoneesta kuuluu ääntelyä ja mies havahtuu.

– Hys, mies sanoo ja ääni toistuu, – kuulit sä ton?

Ella hymyilee mielessään mutta ei näytä hymyä ulospäin.

– Minkä? Ella kysyy, vaikka kuulee äänen selkeästi.

Ääni kuulostaa pienen eläimen tuhinalta.

– Nyt se kuuluu taas. Sulla taitaa olla tuholaisia täällä, mies sanoo varmana.

Ääni taukoaa. Mies yrittää kuulostella, jotta voisi osoittaa Ellalle kuulleensa äänen oikeasti ja tehdä vaikutuksen. Kun ääni ei toistu useaan minuuttiin ja he istuvat liian pitkään hiljaisuudessa, jotta olisi miellyttävää jakaa hetki, mies luovuttaa. Hän unohtaa koko äänen, kun äänettömyys käy liian painostavaksi.

– Sulla on mässy kimppu kukkia tuolla makkarissa.

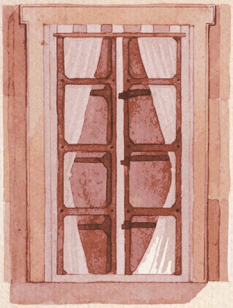
Mies seisoo hetken keittiössä kuin omistaisi sen mutta istuutuu pian pöytään. Hän vilkuilee ympärilleen ja arvottaa asuntoa. Asunnossa on kaksi huonetta, keittiö, joka jatkuu olohuoneeseen, sekä pieni kylpyhuone, jonne ei mahdu kahta ihmistä kylpemään samanaikaisesti. Huonekalut eivät soinnu yhteen, ne näyttävät tilapäisiltä, aivan kuin ne olisivat lainassa. Hyllyt ammottavat tyhjyyttään, ja tiukka teippaus pahvilaatikoiden suulla ja muovipusseissa pitää tavarat visusti sisällään, vaikka tavarat pursuilevat sivuilta. Silti taulut roikkuvat yhä paljailla seinillä ja reunustavat tavaran täyteistä lattiaa.

Ella välttelee isoäidin katsetta yläviistosta jääkaapin päältä. Isoäidin huulilla oleva leppoinen hymy näyttää muuttuneen kireän pingottuneeseen.

– Oot sä muuttamassa, kun sulla on kamat niin ku paketeissa? mies kysyy ja hörähtää.

Ellan katse harhailee seiniltä, pahvilaatikoista ja kahvikupin pohjalle jääneestä leivänmurusta mieheen. Takaraivon poukamassa naurun remahdus yrittää kiemurrella huulille, mutta Ella saa naurun tukahdutettua ajoissa. Mies vääntyilee osaamatta olla ja sopeutua hetkeen. Ella ei viitsisi jutella miehen kanssa täysin vähäpätöisyyksiä, ei hän siksi miestä asuntoonsa kutsunut. Häntä huvittaa miehen yksinkertaiset kysymykset, joihin vastaaminen tuntuu melkein samalta kuin huijaisi ala-asteikäistä, jotta ei tarvitsisi kertoa totuutta. Aivan kuin miestä oikeasti kiinnostaisi, olisiko hän muuttamassa. Ja vaikka hän muuttaisi tai vaikka miestä kiinnostaisi, luulisi miehen olevan tyytyväinen, ettei tämän tarvitse enää nähdä Ellaa.

– Paljo kello on? hän kysyy ja katsoo vaistomaisesti eteisen oven suuntaan.

Pariisi kesäkuussa 2014; vilkkaat kadut ja tyylikkäät ihmiset – kaupunki, jonne tullaan elämään ja rakastumaan. Ella elää Pariisin kaupungin laidalla kaksiossa, joka huokuu päämäärättömyyttä ja muistutuksia menneisyydestä. Ellan äiti Renée on jäänyt sukupolvien väliseen kuiluun eikä ymmärrä isoäidin ja Ellan tiivistä suhdetta. On isoäidin hautajaispäivä, aika päästä irti ja jatkaa elämää. Kuka oli isoäiti, joka oli läsnä ja rakasti, mutta vaikeni menneisyydestään?

Henkäyksiä on Mariia Kukkakorven esikoisteos ja se voitti Möllärimestari-palkinnon ilmestymisvuonaan 2015.

ISBN 978-952-19527-3-9